

Tabele orzeczeń Sądu Najwyższego, Sądu Apelacyjnego
w Warszawie i Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w sprawach energetycznych

A. Tabela orzeczeń Sądu Najwyższego

WYROKI I POSTANOWIENIA SĄDU NAJWYŻSZEGO – SYGNATURY III SK i III SZP				
Sygnatura Data orzeczenia Sentencja (bez rozstrzygnięcia o kosztach procesu)	Historia proceduralna sprawy	Zagadnienie prawne w sprawie	Podstawy prawne rozstrzygnięcia (SA)	Tezy wybrane z uzasadnienia orzeczenia (SN)
<p>III SK 33/11 Wyrok 11.4.2012 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 2 i 3 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 16.4.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 23.3.2010 r.</p> <p>Oddalenie odwołania</p> <p>Wyrok SA 4.2.2011 r.</p> <p>Oddalenie apelacji powoda</p>	<p>1. Zakres publicznoprawnego obowiązku przyłączenia do sieci w tym sposób rozumienia przesłanki technicznych warunków przyłączenia do sieci</p> <p>2. Sposób ustalenia opłaty za przyłączenie do sieci</p> <p>3. Dopuszczalność występowania w charakterze organu osoby należycie powołanej do tymczasowego pełnienia obowiązków.</p>	<p>art. 7 ust. 1 i 3 PE</p>	<p>1. Z przepisów nie wynika jednak, by publicznoprawny obowiązek dbałości o stan sieci przesyłowej i dystrybucyjnej rozciągał się na inwestycje „wymuszone” przez przyłączenia kolejnych podmiotów (zwłaszcza w sytuacji, gdy obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie ma charakter obowiązku warunkowego).</p> <p>2. Art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne publicznoprawny obowiązek zawierania umów. Obowiązek ten nie jest bezwzględny. Aktualizuje się tylko w ściśle określonych okolicznościach, wymienionych w tym przepisie. Aktualizacja tego obowiązku warunkuje również kompetencję Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia sporu w przedmiocie odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci.</p> <p>3. Złożenie takiego wniosku [o wydanie warunków przyłączenia] rodzi po stronie przedsiębiorstwa sieciowego obowiązek przeprowadzenia oceny, czy przyłączenie danego podmiotu jest możliwe z technicznego punktu widzenia (to jest czy przedsiębiorstwo sieciowe może dostarczać lub przyjmować do sieci wnioskowaną ilość energii elektrycznej) oraz czy będzie ekonomicznie uzasadnione.</p> <p>4. Opłata, której dotyczy art. 7 ust. 8 pkt 3 Prawa energetycznego, co wynika jasno z treści tego przepisu, to „opłata za przyłączenie do sieci”. Opłata taka pobierana jest wówczas, gdy spełnione są warunki, o których mowa w art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego.</p>

				<p>Skoro jest to „opłata za przyłączenie do sieci”, to jest to opłata za zespolenie (złączenie) instalacji nowego wytwórcy energii z siecią przedsiębiorstwa energetycznego. Ponieważ jest to opłata za zespolenie przyłączanej instalacji z istniejącą siecią, powinna obejmować tylko nakłady na wykonanie owego zespolenia. Nie może natomiast obejmować nakładów na rozbudowę sieci przedsiębiorstwa energetycznego celem akomodacji nowych instalacji dostarczających energię (w zakresie w jakim rozbudowa ta nie ma związku z samym połączeniem nowego źródła energii z siecią).</p> <p>5. Skoro Prezes Rady Ministrów wyznaczył osobę, która ma wykonywać kompetencje Prezesa Urzędu, a akt powierzenia tych kompetencji nie został zakwestionowany w odpowiednim postępowaniu, brak podstaw dla przyjęcia, że nie ma osoby umocowanej do działania w charakterze organu, jakim jest Prezes Urzędu.</p>
<p>III SK 1/12 Postanowienie 4.7.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 16.3.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 30.6.2010 r. Oddalenie odwołania</p> <p>Wyrok SA 8.7.2011 r. Oddalenie apelacji powoda</p>	<p>1. Udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi.</p> <p>2. Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.</p>	<p>art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 33 ust. 3 pkt 3 PE</p> <p>art. 398⁹ § 1 pkt 4 KPC</p>	<p>Nawet gdyby uznać za kontrowersyjne stanowisko zaskarżonego wyroku co do zasadności decyzji odmawiającej udzielenia przedmiotowej koncesji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego, to wskazana podstawa skargi kasacyjnej nie wyłącza możliwości uznania, że wyrok Sądu drugiej instancji, którym oddalono apelację strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odpowiada prawu (art. 398¹⁴ k.p.c.). Z pewnością bowiem – jak to zasadnie wywiedziono w odpowiedzi strony pozwanej na skargę kasacyjną – nie jest oczywiście wadliwe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji opierające się na ustaleniu zgodności z prawem zaskarżonej decyzji odmawiającej udzielenia koncesji ze względu na ustalone przypadki wprowadzenia do obrotu paliw niespełniających wymagań jakościowych, co uzasadniałoby uznanie, że wnioskodawca w sprawie o udzielenie koncesji nie dawał rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej.</p>

<p>III SK 4/12 Postanowienie 9.8.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.12.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 7.4.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 23.8.2011 r.</p> <p>Zmiana wyroku i decyzji – obniżenie kary o 50%, oddalenie apelacji powoda w pozostałym zakresie oddalił</p>	<p>Przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej przez Prezesa URE</p>	<p>art. 56 ust. 6a PE</p>	<p>1. Jeżeli zarzucone przedsiębiorstwu energetycznemu naruszenie Prawa energetycznego polega na zachowaniu ciągłym, wówczas okolicznością warunkującą zastosowanie art. 56 ust. 6a ustawy jest „zaniechanie naruszania prawa”. Jeżeli natomiast podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi niewykonanie przez przedsiębiorstwo energetyczne ciężącego na nim obowiązku, w szczególności takiego jak w niniejszej sprawie, wówczas przesłanką zastosowania art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego jest „zrealizowanie obowiązku”.</p> <p>2. W treści art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego mowa o dyskrejonalnym uprawnieniu Prezesa Urzędu do odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku spełnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie.</p> <p>3. Nie można żadną miarą uznać, że nieodstąpienie od wymierzenia kary w konkretnej sprawie jest przejawem oczywiście wadliwego zastosowania art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego.</p>
<p>III SK 5/12 Postanowienie 9.8.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 27.2.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 26.4.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 21.9.2011 r.</p> <p>zmiana wyroku oddalenie odwołania w części</p>	<p>1. Nałożenie kary pieniężnej na współników spółki cywilnej</p> <p>2. Wymogi przedsądu</p>	<p>art. 56 ust. 1 pkt 12 PE art. 864 KC</p>	<p>1. Zagadnienie nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorców będących współnikami spółki cywilnej nie było do tej pory rozstrzygane przez Sąd Najwyższy, jednakże dla uczynienia zadość wymogom tak zwanego przedsądu konieczne jest nie tylko, by sformułowane przez skarżącego zagadnienie było nowe, ale także by postawionemu problemowi prawnemu towarzyszył odpowiedni wywód, w którym skarżący przedstawi argumenty przemawiające za trafnością rozstrzygnięcia tego problemu w sugerowany przez niego sposób oraz argumenty wykazujące wadliwość odmiennego rozwiązania przedmiotowego problemu.</p> <p>2. trzecie ze wskazanych w sprawie zagadnień prawnych, dotyczące charakteru kar pieniężnych z art. 56 Prawa energetycznego oraz przesłanki winy zostało już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki z 25 kwietnia 2007 r., III SK 1/07; z 19 grudnia 2008 r., III SK 38/08; z 4 listopada 2010 r., sygn. akt III SK 21/10; z 12 kwietnia 2011 r., III SK 46/10).</p>

<p>III SK 6/12 Postanowienie 9.8.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 24.6.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 21.9.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 14.7.2011 r.</p>	<p>1. Czy zgodnie z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2007 r. na przedsiębiorstwie energetycznym ciążył obowiązek uprzedniego gromadzenia rezerw energii czerwonej z przeznaczeniem na pokrycie ewentualnych niedoborów tej energii mogących powstać w wyniku przyszłych czynności prawnych, do których należy przyjęcie innego podmiotu?</p>	<p>art. 9a ust. 8 oraz art. 56 ust. 1 pkt 1a PE</p>	<p>Zagadnienie prawne powinno:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2. być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3. pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia SN z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4. dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiste istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).
---	--	---	---	--

<p>III SK 7/12 Wyrok 26.11.2012 r.</p> <p>Oddalenie skargi kasacyjnej</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 26.6.2007 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 31.1.2008 r.</p> <p>Uchylenie decyzji</p> <p>Decyzja Prezesa URE 30.7.2009 r.</p> <p>Umorzenie postępowania</p> <p>Wyrok SOKiK 9.12.2010 r.</p> <p>Oddalenie odwołania</p> <p>Wyrok SA 4.10.2011 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>1. Zmiana taryfy dla energii elektrycznej.</p> <p>2. Rozumienie związania sądu orzeczeniem wydanym w innej sprawie.</p> <p>3. Prawo do sądu (art. 45 Konstytucji) a zmiana decyzji ostatecznej, która utraciła moc obowiązującą.</p>	<p>Art. 47 ust. 2a PE</p> <p>Art. 365 § 1 KPC</p> <p>Art. 155 k.p.a.</p>	<p>1. Sąd Okręgowy zważył, że stosownie do art. 47 ust. 2a Prawa energetycznego Prezes Urzędu zatwierdza taryfy na okres nie dłuższy niż 3 lata. Zgodnie z tym przepisem Prezes Urzędu rozpoznał wniosek powoda i zatwierdził taryfę na okres do 31 grudnia 2007 r. Decyzja o zatwierdzeniu taryfy jest decyzją administracyjną okresową i wygasa z ostatnim dniem okresu, na jaki została zatwierdzona taryfa. Wraz z wygaśnięciem decyzji przestaje obowiązywać zatwierdzona nią taryfa. Taryfę dotychczasową stosuje się tylko wtedy, gdy stanowi o tym art. 47 ust. 2c Prawa energetycznego, to jest gdyby do końca obowiązywania decyzji taryfowej nie zakończono postępowania administracyjnego, wszczętego w związku z wnioskiem przedsiębiorstwa o zatwierdzenie nowej taryfy lub toczyłoby się postępowanie w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu w przedmiocie odmowy zatwierdzenia nowej taryfy.</p> <p>2. Nawiązując do art. 47 ust. 2c Prawa energetycznego Sąd Apelacyjny wskazał, że postępowanie sądowe z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu odmawiającej zmiany taryfy zostało zakończone wspomnianym wyrokiem z dnia 31 stycznia 2008 r. Następnie zaś powód został zwolniony z obowiązku przedstawiania taryf do zatwierdzenia w znacznej części, co jest równoznaczne z zatwierdzeniem nowej taryfy. Skoro upłynął okres, na jaki została zatwierdzona nowa taryfa i zaistniała sytuacja równoznaczna z zatwierdzeniem nowej taryfy, to nie ma podstaw do dalszego stosowania starej taryfy. Niesłuszny jest zatem argument o stosowaniu danej taryfy, która miałaby być zmieniona wnioskiem powoda.</p> <p>3. Wynikające z art. 365 § 1 k.p.c. związanie sądu orzeczeniem wydanym w innej sprawie należy rozumieć jako wyłączenie możliwości kwestionowania w rozstrzyganej sprawie ustaleń i ocen prawnych zawartych w prawomocnym rozstrzygnięciu innej przedmiotowo sprawy, ale między tymi samymi stronami. Związanie treścią prawomocnego orzeczenia wyraża nakaz przyjmowania przez wskazane w przepisie art. 365 § 1 k.p.c. podmioty, że w objętej tym orzeczeniem sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku.</p>
--	--	---	--	---

			<p>4. Ponadto, między sprawą rozstrzygniętą już prawomocnym orzeczeniem, a sprawą rozstrzyganą musi zachodzić związek prawny tego rodzaju, że prawomocne orzeczenie zapadłe w pierwszej sprawie zawiera rozstrzygnięcie będące konieczną przesłanką rozstrzygnięcia drugiej sprawy.</p> <p>5. Przedstawiona powyżej linia orzecznicza dotycząca terminowego charakteru taryf przedsiębiorstw energetycznych i zatwierdzających je decyzji Prezesa Urzędu jest taka, że po upływie okresu, na jaki taryfa została zatwierdzona (w sytuacji, gdy na mocy przepisów szczególnych taryfa ta nie jest stosowana przez przedsiębiorstwo energetyczne w dalszym ciągu) nie jest możliwe merytoryczne rozpoznanie przez Prezesa Urzędu wniosku przedsiębiorstwa energetycznego o zmianę w trybie art. 155 k.p.a. decyzji zatwierdzającej taryfę. Prezes Urzędu nie jest bowiem władny ukształtować w wyniku zmiany swojej decyzji sytuacji wnioskodawcy na przyszłość, skoro taryfa, o zmianę której przedsiębiorstwo energetyczne wnioskuje, nie jest przez nie stosowana. W konsekwencji Prezes Urzędu umarza postępowanie z takiego wniosku na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., bowiem odmowa zmiany decyzji ostatecznej na podstawie art. 155 k.p.a. jest merytorycznym odniesieniem się do żądania, będącym konsekwencją niespełnienia przesłanek materialnoprawnych, wynikających z tego przepisu (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 maja 1999 r., I SA/Wr 220/97, LEX nr 37245; z dnia 24 kwietnia 2012 r., II OSK 188/11).</p>
--	--	--	---

<p>III SK 8/12 Postanowienie 27.9.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 29.8.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 7.5.2009 r.</p> <p>Umorzenie postępowania</p> <p>Wyrok SA 17.2.2010 r.</p> <p>Uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania Wyrok SOKiK 13.9.2010 r.</p> <p>Oddalenie odwołania</p> <p>Wyrok SA 29.06.2011 r.</p> <p>Zmiana wyroku, obniżenie kary, oddalenie w pozostałym zakresie</p>	<p>1. Kara pieniężna za niewywiązanie się z obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła.</p> <p>2. istotne zagadnienie prawne sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jako podstawa skargi kasacyjnej</p>	<p>Art. 56 PE</p>	<p>Wywód powoda nie zawiera argumentacji odnoszącej się do rzeczywistego zakresu obowiązku zakupu energii wytworzonej w skojarzeniu, którego precyzyjny zakres wynika z § 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki.</p> <p>Argumentacja powoda ograniczona do przepisów prawa cywilnego o przeniesieniu własności rzeczy oznaczonych co do gatunku pomija okoliczność, że z uwagi na specyfikę systemu elektroenergetycznego samo postawienie do dyspozycji określonej mocy przez wytwórcę energii elektrycznej może rodzić określone skutki w sferze majątkowej stron umowy sprzedaży energii elektrycznej.</p> <p>Nie zawiera również wywodu, z którego wynikałoby - w kontekście przedmiotu niniejszej sprawy - dlaczego z punktu widzenia prawa cywilnego i niepowołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przepisów Prawa energetycznego odmiennie należałoby traktować skutki umowy sprzedaży energii elektrycznej bez postanowień dotyczących jej dostarczenia nabywcy przez zbywcę w zależności od tego, czy publicznoprawne konsekwencje tej umowy są korzystne dla powoda.</p>
---	---	--	-------------------	--

<p>III SK 10/12 Postanowienie 19.10.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Wyrok SOKiK 08.7.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 28.7.2011 r.</p>	<p>1. Odmowa zawarcia umowy o przyłączenie do sieci.</p> <p>2. „czy ocena istnienia publicznoprawnego obowiązku przyłączenia do sieci elektroenergetycznej w zakresie występowania warunków technicznych przyłączenia, w rozumieniu art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, powinna być dokonana w odniesieniu do warunków istniejących w dacie złożenia kompletnego wniosku o przyłączenie do sieci, czy na podstawie stanu faktycznego istniejącego na etapie sporządzenia ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń na system elektroenergetyczny, o której mowa w § 7 ust. 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego oraz art. 7 ust. 8e Prawa energetycznego?”</p>	<p>art. 398⁹ § 1 pkt 1 KPC</p>	<p>Z uzasadnienia skarżonego wyroku wynika wyraźnie, że powodem oddalenia apelacji i utrzymania w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji uchylającego decyzję Prezesa Urzędu nie była zawarta w podniesionym w skardze zagadnieniu kwestia daty, według której należy oceniać spełnienie przesłanki istnienia technicznych warunków przyłączenia do sieci instalacji wytwórczej. Zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego opiera się na dwóch założeniach interpretacyjnych, z którymi rozmija się zagadnienie prawne skargi kasacyjnej zainteresowanego. Po pierwsze, Sąd Apelacyjny negatywnie ocenił zachowanie zainteresowanego polegające na nieprzekazaniu powodowi znajdujących się w posiadaniu zainteresowanego informacji o innych podmiotach, które w tym samym czasie wszczęły procedury zmierzające do zawarcia podobnych umów o przyłączenie do sieci. Po drugie, Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że Prezes Urzędu nie sprostował ciężarowi dowodu w sprawie, której przedmiotem jest rozstrzygnięcie sporu w kwestii odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. W tych okolicznościach rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego odnoszącego się do temporalnych zasad ustalania występowania przesłanki istnienia technicznych warunków przyłączenia do sieci instalacji wytwórczej nie ma znaczenia dla merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku.</p>
---	--	---	---	---

<p>III SK 11/12 Postanowienie 19.10.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Wyrok SOKiK 25.6.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 13.10.2011 r.</p>	<p>1. zmiana taryfy dla energii elektrycznej. 2. istotne zagadnienie prawne sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jako podstawa skargi kasacyjnej</p>	<p>art. 398⁹ § 1 pkt 1 KPC</p>	<p>1. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. 2. Oba zagadnienia prawne sformułowane przez powoda nie spełniają powyższych wymogów pod względem konstrukcyjnym. Nie odnoszą się także do podstaw skargi kasacyjnej oraz do założeń interpretacyjnych zaskarżonego wyroku. Ich rozstrzygnięcie nie ma znaczenia dla rozpoznania samej skargi kasacyjnej, zatem nie należy ich traktować jako zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.</p>
<p>III SK 12/12 Wyrok 14.12.2012 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 17.10.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 29.11.2010 r.</p> <p>Oddalenie odwołania</p> <p>Wyrok SA 3.11.2011 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>nałożenie kary pieniężnej</p>	<p>art. 56 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 9a ust. 8 PE</p>	<p>1. (...) art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne w nowym brzmieniu stosuje się, jeżeli wysokość kary pieniężnej przewidzianej w tym przepisie jest względniejsza dla przedsiębiorstwa energetycznego”. (...) aczkolwiek wypełnienie obowiązku zakupu energii czerwonej w 2006 r. ocenia się według przepisów w brzmieniu sprzed 1 lipca 2007 r., samo nakładanie na przedsiębiorstwa energetyczne kar pieniężnych za jego niewykonanie powinno odbywać się na podstawie przepisów Prawa energetycznego w takim brzmieniu, które jest korzystniejsze dla przedsiębiorstwa energetycznego. 2. Przepis art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego w brzmieniu sprzed 1 lipca 2007 r. oraz w brzmieniu od 1 lipca 2007 r. różni się w zakresie zmienionych branych pod uwagę przy obliczaniu wysokości minimalnej kary pieniężnej. (...) Podczas gdy do 1 lipca 2007 r. przedsiębiorstwa energetyczne zobowiązane były kupować energię czerwoną, od 1 lipca 2007 r. zobowiązane są uzyskiwać papiery wartościowe (świadczenia pochodzenia z kogeneracji, o których stanowi art. 9a ust. 8 pkt 1 Prawa energetycznego) wydawane w związku z wytworzeniem energii czerwonej, ewentualnie – zamiast przedmiotowych papierów wartościowych - uiszczać specjalną opłatę (art. 9a ust. 8 pkt 2 Prawa energetycznego).</p>

<p>III SK 15/12 Postanowienie 19.10.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Wyrok SOKiK 16.12.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 17.11.2011 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>1. Nałożenie kary pieniężnej.</p> <p>2. Doprecyzowanie określenia „rok poprzedni”.</p>	<p>art. 56 ust. 3 PE</p>	<p>1. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje istnienie potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, obowiązany jest przedstawić, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonego przepisu, przytoczyć rozbieżne poglądy doktryny w tym przedmiocie lub rozbieżne orzeczenia Sądów wydane w oparciu o różną wykładnię przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (postanowienie SN z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08).</p> <p>2. Argumentacja powoda, skoncentrowana na zwrocie „w poprzednim roku podatkowym” nie uwzględnia także funkcji i treści samego art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego. Przepis ten ustanawia górną granicę kary pieniężnej, nie wpływa na jej wymiar w konkretnej sprawie, poniżej wyznaczonego w nim maksimum. Nie należy utożsamiać go z przepisem kreującym przesłankę adekwatności wymierzanej przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej.</p> <p>3. Zwrot „osiągnięty w poprzednim roku podatkowym” powinien być zatem interpretowany łącznie z poprzedzającym go sformułowaniem „przychód ukaranego przedsiębiorcy”. „Przedsiębiorcą ukaranym” jest zaś nie przedsiębiorca, który dopuścił się naruszenia przepisów Prawa energetycznego sankcjonowanych na podstawie art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego, ale przedsiębiorca, na którego Prezes Urzędu nakłada karę pieniężną.</p>
<p>III SK 19/12 Postanowienie 26.11.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania</p>	<p>Wyrok SOKiK 14.12.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 8.11.2011 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Wstrzymanie dostaw energii elektrycznej</p>	<p>Art. 8 ust. 1 PE</p>	<p>1. Na podstawie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego Prezes Urzędu rozstrzyga, czy wstrzymanie dostaw energii było zasadne. Przesłanki kwalifikacji wstrzymania dostaw energii jako zasadnego albo niezasadnego wynikają z art. 6 Prawa energetycznego. Dlatego wznowienie dostaw energii nie ma znaczenia z punktu widzenia zastosowania art. 6 lub 8 ust. 1 Prawa energetycznego.</p>

				<p>2. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12, przepis art. 8 Prawa energetycznego nie budzi takich wątpliwości interpretacyjnych. Jak wyjaśniono w powołanym postanowieniu, z przepisu tego wynika, że Prezes Urzędu władny jest rozstrzygnąć spór między odbiorcą a sprzedawcą energii. Spór ten dotyczy tego, czy wstrzymanie dostaw energii było uzasadnione. Problem, czy dostawy energii zostały wznowione przed złożeniem stosownego wniosku inicjującego postępowanie przed Prezesem Urzędu lub w jego trakcie, nie pozostaje w żadnym związku z treścią i funkcją art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego.</p>
<p>III SK 26/12 Wyrok 12.4.2013 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku wraz z poprzedzająco go wyrokiem SOKiK</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 13.8.2009</p> <p>Wyrok SOKiK 12.10.2010 r.</p> <p>Uchylenie decyzji w całości</p> <p>Wyrok SA 8.9.2011 r.</p> <p>Oddalenie apelacji Prezesa URE</p>	<p>Wstrzymanie dostarczenia energii elektrycznej na wniosek sprzedawcy</p>	<p>Art. 28 KPA art. 8 ust. 1 PE art. 6 ust. 3a PE art. 5 ust. 3 i 4 PE</p>	<p>1. Z punktu widzenia treści art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego nie ma bowiem znaczenia, komu odbiorca energii zalega (czy zalega przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu z opłatami za usługę dystrybucji, czy przedsiębiorstwu obrotu za sprzedaną energię oraz za usługę przesyłu wyświadczoną na rzecz odbiorcy przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne na podstawie umowy z przedsiębiorstwem obrotu). Nieistotne jest więc, czy energia dostarczana jest do odbiorcy na podstawie umowy kompleksowej, czy odrębnych umów sprzedaży oraz dystrybucji energii.</p> <p>1. Jeżeli przedsiębiorstwo obrotu zobowiązało się sprzedawać energię odbiorcy oraz dostarczać ją za pośrednictwem przedsiębiorstwa dystrybucyjnego, do którego należy sieć, to wstrzymanie dostarczania energii z powodu niewywiązywania się przez odbiorcę z warunków płatności określonych w umowie następuje na żądanie przedsiębiorstwa obrotu. Przy wstrzymywaniu dostarczania energii elektrycznej na podstawie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przedsiębiorstwo dystrybucyjne jest jedynie „egzekutorem” poleceń przedsiębiorstwa obrotu.</p> <p>3. W konsekwencji, w przypadku sporów, o których mowa w art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego wynikających z realizacji umów kompleksowych w rozumieniu art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego, należy odrzucić stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym stroną postępowania przed Prezesem Urzędu z art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego może być tylko przedsiębiorstwo dystrybucyjne.</p>

				<p>Decyzja Prezesa Urzędu nie rozstrzyga o prawach i obowiązkach tylko przedsiębiorstwa dystrybucyjnego, lecz o prawach i obowiązkach przedsiębiorstwa obrotu oraz przedsiębiorstwa dystrybucyjnego.</p> <p>4. Źródłem interesu prawnego dla przedsiębiorstwa obrotu w sprawach o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii będzie art. 6 ust. 3a w związku z art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego. Z uwagi zaś na treść art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego w postępowaniu w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii status strony przysługuje także przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu. Spór o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii toczy się bowiem między odbiorcą energii a przedsiębiorstwem obrotu (wobec którego odbiorca ma zaległości) oraz przedsiębiorstwem dystrybucyjnym (które wstrzymuje i wznawia dostarczanie energii).</p>
<p>III SK 29/12 Postanowienie 14.12.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Wyrok SOKiK 17.11.2009 r.</p> <p>Wyrok SA 19.1.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Nałożenie kary pieniężnej</p>	<p>art. 56 ust. 1 pkt 12 56 ust. 2 PE art. 355 § 2 KC</p>	<p>Odnosząc powyższe wymogi do skargi kasacyjnej powoda, Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ujawnia żadnej rozbieżności w orzecznictwie sądów, ani wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art. 355 § 2 k.c., czy art. 56 ust. 1 pkt 12 i ust. 2 Prawa energetycznego, które można byłoby kwalifikować jako poważne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.</p>
<p>III SK 33/12 Postanowienie 20.3.2012 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 19.11.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 10.12.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 03.02.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Nałożenie kary pieniężnej</p>	<p>art. 398⁹ § 1 KPC</p>	<p>(...) w skardze kasacyjnej powoda ograniczono się do wyrażenia przekonania, że jest ona oczywiście zasadna. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie wskazano konkretnych przepisów, z którymi już na pierwszy rzut oka wyrok Sądu Apelacyjnego byłby sprzeczny. W konsekwencji brak podstaw dla uznania, że zaskarżony wyrok jest ewidentnie wadliwy.</p>

<p>III SK 34/12 Wyrok 8.5.2012 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.7.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 26.5.2010 r.</p> <p>Zmiana decyzji o korekcie rocznej kosztów osieroconych (+)</p> <p>Wyrok SA 07.3.2010 r.</p> <p>Oddalenie odwołania</p>	<p>czy sprzedaż przez powoda wytworzonej energii elektrycznej w ramach grupy kapitałowej jest sprzedażą na rynku konkurencyjnym w rozumieniu art. 27 ust. 4 ustawy KDT i prowadzi do powstania u powoda kosztów osieroconych w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy KDT, które powinny zostać rozliczone przez Prezesa Urzędu w ramach korekty rocznej na podstawie danych o wartości sprzedaży przedłożonych przez powoda w toku postępowania administracyjnego.</p>	<p>art. 2 pkt 12 ustawy ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży i energii elektrycznej (Dz. U. Nr 130, poz. 905 ze zm.) – dalej jako „ustawa KDT”</p>	<p>1. Prawo energetyczne także nie definiuje pojęcia rynku konkurencyjnego, ale pojęciem tym posługuje się w jednym z przepisów, który z faktu działania na rynku konkurencyjnym wywodzi określone konsekwencje.</p> <p>2. Podczas gdy wytwórca energii może działać w warunkach konkurencji i konkurować z innymi wytwórcami, niekoniecznie oznacza to, że sprzedaje wytworzoną energię na rynku, który nosi cechy rynku konkurencyjnego. Należy w konsekwencji odrzucić możliwość ukształtowania treści pojęcia rynek konkurencyjny z art. 2 pkt 12 oraz art. 27 ust. 4 ustawy KDT wyłącznie na tej podstawie, że powód został zwolniony z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia. Samo rozwiązanie umów KDT także nie oznacza, że rynek energii w Polsce stał się rynkiem konkurencyjnym, aczkolwiek niewątpliwie pozytywnie wpłynęło na jego konkurencyjność.</p> <p>3. zdaniem Sądu Najwyższego, sam kierunek sprzedaży (w ramach grupy lub poza grupę) nie stanowi podstawy dla wyznaczenia odrębnych struktur lub segmentów w ramach rynku energii, podobnie jak tryb sprzedaży przewidziany w art. 49a Prawa energetycznego – ten ostatni przepis (uwzględniany posiłkowo przy rozstrzygnięciu zagadnienia prawnego niniejszej sprawy) wskazuje jedynie sposób ustalenia warunków sprzedaży i doboru kontrahenta na rynku sprzedaży energii na podstawie umów dwustronnych, które powinny być zawierane w określony sposób.</p> <p>4. Sąd Najwyższy stwierdza również, że decyzja Komisji Europejskiej nie uzależnia realizacji zatwierdzonego programu pomocy publicznej od obowiązku sprzedaży energii na giełdzie energii, bądź na podstawie umów dwustronnych zawieranych z podmiotami spoza grupy kapitałowej albo – w przypadku zawierania umowy sprzedaży z takim podmiotem – na takich samych warunkach, jak ustalone w umowach z podmiotami spoza grupy kapitałowej. Z decyzji Komisji wynika, że za ceny nierynkowe uznała ona ceny uzyskiwane za energię w ramach umów długoterminowych.</p>
---	---	--	---	---

<p>III SK 37/12 Postanowienie 20.3.2013 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.7.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 26.5.2010 r.</p> <p>Zmiana decyzji o korekcie rocznej kosztów osieroconych (+)</p> <p>Wyrok SA Oddalenie apelacji</p>	<p>czy korekty kosztów osieroconych na podstawie przepisów ustawy dokonuje się w odniesieniu do uprawnionych wytwórców z uwzględnieniem ich statusu w zakresie samodzielności podejmowania działań rynkowych na dzień wejścia w życie ustawy, czy też z uwzględnieniem zmian podmiotowych, jakie po wejściu w życie ustawy mogłyby mieć miejsce</p>	<p>art. 32 ust. 1 ustawy KDT art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.</p>	<p>Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozstrzygnięcia ze względu na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego w sposób odmienny niż wynikający z zapatrywań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, musi zawierać argumentację podważającą sposób rozumowania przyjęty w skarżonym orzeczeniu.</p>
<p>III SK 38/12 Postanowienie 20.3.2013 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.7.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 26.5.2010 r.</p> <p>Zmiana decyzji o korekcie rocznej kosztów osieroconych (+)</p> <p>Wyrok SA 2.2.2012 r. Oddalenie apelacji</p>	<p>Definicja legalna grupy kapitałowej. Czy wpisanie jednostek wytwórczych do załącznika nr 7 jest warunkiem uznania podmiotu za wchodzenie w skład grupy kapitałowej?</p>	<p>art. 32 ust. 1 ustawy KDT</p>	<p>1. Po pierwsze, Prezes Urzędu nie wykazał, by sprzedaż energii elektrycznej wytworzonej przez powoda spółkom obrotu należącym do grupy PGE nie była sprzedażą na rynku konkurencyjnym. Po drugie, przynależność do grupy kapitałowej na użytek dokonywania rocznej korekty kosztów gazowych ustala się według stanu wynikającego z treści załączników do ustawy. Po trzecie, przy dokonywaniu korekty rocznej kosztów osieroconych dla podmiotów należących do grup kapitałowych nie jest dopuszczalne zwiększenie kwoty korekty ujemnej wskutek uwzględnienia wyniku finansowego innego podmiotu wchodzącego w skład takiej grupy.</p> <p>2. Tak skonstruowane uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu nie spełnia wymagań stawianych w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego tym skargom, których wniosek o przyjęcie do rozpoznania oparty został przez skarżącego na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.</p>

				<p>3. Nie zawiera bowiem żadnego jurydycznie uzasadnionego wyводу (uwzględniającego różne metody wykładni przepisu powołanego w treści zagadnienia prawnego), który wskazywałby na wadliwość rozstrzygnięcia występującego w niniejszej sprawie zagadnienia prawnego przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie zawiera także argumentacji wskazującej na motywowaną interesem publicznym celowość rozstrzygnięcia przedmiotowego zagadnienia w sposób odmienny, niż uczynił to Sąd Apelacyjny. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do powtórzenia hasłowej argumentacji, którą Prezes Urzędu prezentował w toku całego postępowania w niniejszej sprawie.</p>
<p>III SK 40/12 Postanowienie 4.4.2013 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 12.9.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 9.6.2009 r.</p> <p>Uchylenie decyzji i umorzenie postępowania</p> <p>Wyrok SA 7.4.2010 r.</p> <p>Uchylenie wyroku i przekazanie do ponownego rozpatrzenia</p> <p>Wyrok SOKiK 16.12.2010 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonej decyzji</p> <p>Wyrok SA Oddalenie apelacji</p>	<p>Nałożenie kary pieniężnej. Przedsąd.</p>	<p>art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.</p>	<p>1. W razie wskazania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane).</p> <p>2. Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231, z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4 poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).</p>

<p>III SK 46/12 Postanowienie 12.4.2013 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Wyrok SOKiK 25.11.2010 r.</p> <p>Wyrok SA 14.12.2011 r.</p>	<p>1. Nałożenie kary pieniężnej. 2. „w jakiej formie ma być składana propozycja sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, zgodnie z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu do 30 czerwca 2007 r.”</p>	<p>art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.</p> <p>art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego</p>	<p>W niniejszym przypadku powód ograniczył się jedynie do sformułowania wątpliwości, jakie jego zdaniem występują przy wykładni art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2007 r. w zakresie dotyczącym formy, w jakiej ma być składana propozycja sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła. Brak natomiast jakiegokolwiek wywodu jurystycznego wskazującego na rzeczywiste występowanie problemu prawnego, na który się powołał, możliwe opcje jego rozwiązania wraz z podaniem odpowiedniej argumentacji oraz wykazaniem, dlaczego rozwiązanie postawionego problemu z wykorzystaniem argumentacji zawartej w zaskarżonym orzeczeniu jest wadliwe. Braki te powodują, że powód nie wykazał występowania publicznoprawnej potrzeby rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy orzekający jako sąd kasacyjny.</p>
<p>III SK 58/12 Postanowienie 21.6.2013 r.</p> <p>Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.7.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 26.5.2010 r.</p> <p>Zmiana decyzji o korekcie rocznej kosztów osieroconych (+)</p> <p>Wyrok SA 25.4.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Ustalenie kosztów osieroconych.</p>	<p>art. 27 ust. 4 ustawy KDT art. 398¹³ § 1 k.p.c</p>	<p>1. Sformułowane w skardze Prezesa Urzędu zagadnienie prawne odnoszące się do art. 27 ust. 4 ustawy KDT nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego sprawy ze względu na wyznaczony przez Prezesa Urzędu zakres jej rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z dyspozycją art. 398¹³ § 1 k.p.c.</p> <p>2. Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że problem prawny stanowiący podstawę dla skonstruowania zagadnienia prawnego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został już rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 2013 r., III SK 34/12.</p> <p>3. Ponadto sam kierunek sprzedaży (w ramach grupy lub poza grupę) nie stanowi podstawy dla wyznaczenia odrębnych struktur lub segmentów w ramach rynku energii. Nieuprawnione jest także traktowanie art. 27 ust. 4 ustawy KDT jako przepisu uzależniającego udzielenia wytwórcy energii elektrycznej wsparcia przewidzianego w ustawie KDT od sprzedaży poza grupą kapitałową, do której przynależy.</p> <p>4. Po trzecie, Sąd drugiej instancji trafnie wskazał także na brak rozróżnienia przez prawodawcę między przychodami ze sprzedaży w ramach grupy kapitałowej, a przychodami ze sprzedaży poza grupą kapitałową. Nie ma zatem publicznoprawnej potrzeby wyjaśnienia wątpliwości podniesionych przez Prezesa Urzędu odnośnie do wykładni art. 27 ust. 4 ustawy KDT.</p>

<p>III SZP 1/12 Uchwała 15.1.2013 r.</p> <p>Rozpoznanie zagadnienia prawnego</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 5.8.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 9.6.2010 r.</p> <p>Postanowienie SA 5.9.2012 r.</p> <p>Zagadnienie prawne</p>	<p>1. „Czy dla potrzeb ustalenia wysokości kwot na pokrycie kosztów zużycia odebranego gazu ziemnego i kosztów nieodebranego gazu ziemnego, o których mowa w art. 44 i art. 46 ustawy KDT w przypadku, gdy wysokość korekty rocznej jest obliczana za okres obejmujący niepełny rok kalendarzowy tj. od 1 kwietnia 2008 r., może mieć zastosowanie regulacja przewidziana w art. 33 ust. 3 tej ustawy, a nadto – czy koszt wytworzenia jednej megawatogodziny przez danego wytwórcę obejmuje także kwotę podatku akcyzowego?”</p>	<p>art. 44 i art. 46 ustawy KDT</p>	<p>1. Dla potrzeb ustalania za 2008 r. wysokości kwot na pokrycie kosztów zużycia odebranego gazu ziemnego i kosztów nieodebranego gazu ziemnego, o których mowa w art. 44 i art. 46 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz.U. Nr 130, poz. 905 ze zm.) nie stosuje się art. 33 ust. 3 tej ustawy. Jednakże przy stosowaniu za 2008 r. art. 46 ust. 5 ustawy uwzględnia się tylko koszty wytworzenia 1 MWh u danego wytwórcy za okres obejmujący II, III i IV kwartał 2008 r., zaś odnoszące się do danych konkretnego wytwórcy wartości poszczególnych zmiennych wzoru zawartego w art. 46 ust. 1 ustawy ustala się za 2008 r. na podstawie danych obejmujących II, III i IV kwartał 2008 r.</p> <p>2. Podatek akcyzowy nie wchodzi w skład kosztów wytworzenia jednej megawatogodziny energii elektrycznej przez danego wytwórcę, o których mowa w art. 46 ust. 5 ustawy. W przypadku uwzględnienia podatku akcyzowego w średniej cenie energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym ogłaszanej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 18 lit b Prawa energetycznego, wartość tego podatku pomija się na użytek stosowania art. 46 ust. 5 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz.U. Nr 130, poz. 905 ze zm.).</p> <p>3. Nie można też nie zauważyć, że Prezes Urzędu w całości dowolny sposób zalicza na jednym etapie postępowania niektóre koszty do składowych jednostkowego kosztu wytworzenia (jak uczynił to z kosztami zarządu w skarżonej decyzji), by na innym etapie postępowania kwestionować zgodność z prawem własnego zachowania (w apelacji Prezes Urzędu zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów ustawy o rachunkowości polegające na tym, że Sąd Okręgowy zaliczył koszty zarządu w skład jednostkowego kosztu wytworzenia).</p>
--	---	---	-------------------------------------	--

			<p>4. (...) podstawą ustalenia wartości uwzględnianych na potrzeby stosowania art. 46 ust. 1 i 5 ustawy powinny być dane za okres obejmujący II–IV kwartał. W pierwszym kwartale 2008 r. wytwórca energii taki jak powód miał bowiem pokrywane wszystkie koszty, w tym koszty zakupu paliwa gazowego oraz koszty kar za zamówione, lecz nieodebrane paliwo gazowe.</p> <p>5. (...) należy przyjąć, że jednostkowy koszt wytworzenia 1 MWh energii elektrycznej, o którym mowa w art. 46 ust. 5 ustawy może zostać ustalony na potrzeby korekty kosztów gazowych za 2008 r. na podstawie kosztów wytworzenia ponoszonych przez uprawnionego wytwórcę w okresie II, III i IV kwartału 2008 r., a nie w całym 2008 r.</p> <p>6. Stosowanie wzoru z art. 46 ust. 1 ustawy (czy z art. 44 ustawy), zgodnie z literalną wykładnią tego przepisu, bez stosownych modyfikacji, mogłoby zatem prowadzić do rozstrzygnięcia przedmiotowego zagadnienia prawnego w sposób sprzeczny z art. 107 TFUE, a w konsekwencji do wydania orzeczenia niezgodnego z prawem unijnym.</p> <p>7. Koszt podatku akcyzowego, jaki ponosił w 2008 r. wytwórca energii z tytułu wydania energii elektrycznej, nie jest kosztem materiału, kosztem przetworzenia paliwa w energię, zmiennym pośrednim kosztem produkcji energii elektrycznej, ani kosztem stałym. Przeciwno wliczaniu kosztów podatku akcyzowego na poczet kosztu wytworzenia przemawia także art. 28 ust. 5 ustawy o rachunkowości, który definiuje cenę sprzedaży netto.</p> <p>8. (...) nie można uznać, że podatek akcyzowy płacony przez wytwórców energii był kosztem wytworzenia energii elektrycznej, ponieważ sekwencja czasowa powstania obowiązku podatkowego zakładała, że najpierw odpowiednia ilość energii zostanie wytworzona (generując stosowne koszty), a dopiero po jej wytworzeniu aktualizowała się konieczność zapłaty akcyzy.</p>
--	--	--	--

Tomasz Feliszewski, Marek Prętki, Anna Urbańczyk
 Prawnicy w kancelarii prawnej Wierciński Kwieciński Baehr